

Aar tilbage ved velvillig Imødekommen fra daværende Trafikminister Hage, at naa dertil, at ogsaa de store Provinsbyers Skolebørn kunde faa gratis Rejse i Ferien paa de danske Statsbaner, og vi ere saa vidt nu, at alle Privatbaner i Landet og de forskellige Dampskibsselskaber stille sig velvilligt til de Andragender, der fremkomme. Men den Imødekommen, der vises fra Trafik- og Kultusministeriet i denne Sag, indskrænker sig til de større Byer, til Odense, Aarhus, Horsens, hvorimod man, saa vidt mig bekendt, har nægtet nogle enkelte Byer, som Nyborg f. Eks., denne Begunstigelse for deres Skolebørn, som er indrømmet de større Byer. Jeg ved meget vel, hvilke Vanskeligheder der vilde være forbundet med paa en Gang at slippe alle disse skolesøgende Børn løs og at sige til dem: Nu kunne I rejse gratis paa de danske Statsbaner, hvorhen I ville. Men der er jo truffet den Ordning mellem Statsbanernes Administration og Komiteen for Feriebørnene, at man lader Børnene rejse holdvis i Ferien, og bag paa Billetterne staar, med hvilke Tog de kunne rejse, og med hvilke de ikke maa rejse. Jeg vilde gerne anmode om, at man udstrakte den Indrømmelse, der er gjort de større Byer, til de mindre. Der er i Vinkeligheden hos Børn, der gaa i Skole i Nyborg, Slagelse, Korsør eller Kolding akkurat den samme Trang til at komme ud i Ferien, og jeg tror, at Statsbanerne meget vel kunne magte det. Hvis man ikke mener at kunne lade alle danske Børn, der søge de kommunale Skoler, rejse frit paa Banerne til Ferierejser, henstiller jeg, at man begynder med de Byer, der i Indbyggerantal grænse nær op til de Kommuner, som man allerede har givet denne Indrømmelse.

Saa vilde jeg gerne i Rapport til et Ønske, som er fremkommet fra de danske kommunale Styrelser — et Ønske, som væsentlig har været fremme for Byernes Vedkommende, men som sikkert deles ogsaa af Landet —, spørge den høje Regering, om den ikke vilde finde Tidspunktet passende til en Reform af Alderdomsloven, sigtende til at give Refusion til de Kommuner, der opføre Alderdomshjem. Ifølge Loven om Alderdomsunderstøttelse refunderer Staten Halvdelen af den kontante

Understøttelse; men naar Kommunerne gaa i Vej med at oprette Alderdomshjem, saa yder Staten ingenting til Kommunerne, for at de kunne gøre disse Alderdomshjem saa gode og udmærkede, som det er ønskeligt. Det er i Modstrid med den Tanke, som er udtrykt i Alderdomsloven om Refusion til Kommunerne. Jeg tror, at en af Grundene til, at vi, saa vidt jeg erindrer, kun have to Alderdomshjem i Landkommunerne her i Landet, er den, at Staten ikke yder Refusion, naar Kommunerne gaa i Vej med at opføre Alderdomshjem. Der er imidlertid meget stor Trang til Alderdomshjem ude paa Landet, ikke mindre dér end i Byerne, og det er et Spørgsmaal, om den ikke mange Steder er større. Det er jo meget vanskeligt at skaffe Plejersker til de gamle, ofte aandsvækkede Mænd og Kvinder derude. Jeg ved i hvert Fald fra min Gerning som Ordfører for Alderdomsudvalget i Aarhus, at kommunale Tillidsmænd ere komne til os, til Alderdomsudvalget i Aarhus, og have spurgt, om de ikke kunde faa en eller anden gammel Mand eller Kvinde indlagt paa de gamles Hjem i Aarhus. De have ikke bekymret sig om, hvor meget det vilde koste, blot de kunde faa vedkommende indlagt. De have motiveret dette med, at det var umuligt ude paa Landet at faa en god og dygtig Plejerske. Det er heller ikke noget behageligt Arbejde for nogen, Time efter Time, Dag efter Dag, Aar efter Aar at skulle omgaas saadanne gamle og svækkede Mennesker og yde dem Pleje. Den Pleje, der ydes dem, er derfor i Regelen meget daarlig. Til Trods for den humane Aand, der gaar igennem Alderdomsloven, og som i alt Fald af de Herrer, som vare Ordførere for denne Lov, blev gjort gældende baade i dette og i det andet høje Ting, er Stillingen ude i Landet den, at man endnu paa en Række Steder har anbragt alderdomsunderstøttede Personer paa Fattiggaarde samtidig med, at man har anbragt gamle svagelige, alderdomsunderstøttede Mænd og Kvinder hos andre meget fattige og til denne Pleje lidet egnede Personer. Der trænges alvorligt til Alderdomshjem i vore Landkommuner. Men hvis det skal blive til Alvor med at rejse disse Alderdomshjem, maa Staten komme de Bestræ-